

**ВЕЛИЧКА НАСТРАДИНОВА
ПЕСНИЧКА ОТ СЛАВЯНСКИ
АВТОР**

chitanka.info

*Аз след своята шапка ще хукна
и не зная дали ще се върна.*

Георги
Константинов

Бурята ме настигна на голо поле, омота ме в прах и изля върху мене и коня гърмящи водопади.

Стремях се към конюшните като към спасителен остров. А там заварих неразбория. Нямаше ток, някакви прозорци бяха счупени и конярите, и конете — изнервени.

Съборих кофа с дъждовна вода... и се включих в общата бъркотия. И тъкмо тогава Лупус намери да ми се радва и да слага мокри лапи по раменете ми. Блъснах го с коляно, без да го погледна, той се сви обиден и като че каза в ухото ми:

„Това пък защо?“

Нямах време да мисля или да се чудя.

Постарах се да въведа ред и потеглих към къщи.

И там ме чакаха счупени стъкла и липса на ток.

Запалих свещ, намерих алкохол, седнах и запуших.

И тогава пак някой произнесе:

„Няма смисъл“.

Засмях се и си помислих за дамата от втория етаж. За нея адвокатът от партера говори с „възхищение“:

— Много изискана жена. Само дето нощем ходи по перваза и от време на време чува гласове.

Дамата всъщност не ходи по перваза. А ако е до гласове — ето — и аз ги чувам.

„Само че тя си въобразява“ — ми възразиха.

— От дете съм мечтал за подобно нещо — си казах печално. — Като малък вярвах в Дядо Мраз, а по-късно — в представители на чужди цивилизации.

„Аз не съм представител. Аз съм още... малко същество. Говоря ти така, за да ме разбереш по човешки. А представителите са много...“

представителни.“

— Аха. Значи си мъничко същество. И къде си се скрило?

„Защо да се крия? Аз си стоя тук, на едно парче материя близо до твоя свят.“

— На астероид?

„Може и така да е. Стоя и възприемам.“

— А защо не дойдеш на Земята? Моля, заповядай.

„Спазвам космическия закон за ненамеса в чуждите цивилизации. А вие имате твърде особени схващания по тоя въпрос. Все търсите да влезете във връзка, все говорите за неизследвани летящи обекти... И мислите... по човешки. Представете си, че и другите цивилизации са обикнали металите като вас и се загръщат в метални черупки за да летят, че съществата от Вселената ви приличат и дори че слизат да ви изследват. Защо ще слизат, щом могат да ви «изследват» и отдалече? И защо ще се преместват в пространството по толкова примитивен начин?... Не искам да ви обиждам, но във вашата цивилизация има голямо разминаване между мисъл, действие и възможност за действие. А освен това вие все се съпротивявате. Всичко вършите с голямо усилие, защото искате да вървите срещу естественото развитие във времето.“

— Това как да го разбирам?

„Ще се постарая да ти го обясня по човешки. Например: вие някога сте живели в каменни пещери. После сте ги напуснали, но оттогава все се мъчите да се заселите в нещо подобно на пещерите. И вземате камък, натрошвате го или го стривате, размесвате го с вода... и си правите пещери. Но ги градите не в пусти и тихи места, а там, където владеят зеленината, влагата и вятърът. Вятърът, слънцето и влагата постоянно разяждат вашите пещери, а зеленината ги поглъща. И вие все строите и строите... с много усилия и за кратко време. А ако вървахте според природата, а не срещу нея...“

— Например?

„Сега ще ти покажа как може да си сътрудничите с природата. Измислих тоя начин, докато ви възприемах. Гледай.“

Намерих се всред висока гора. Изведнъж дърветата захванаха да се огъват. Между по-раздалечените поникнаха млади фиданки, израснаха, образува се просторна и много приятна зала. Стволовете, плътно приближени, служеха за стени, клоните, здраво сплетени — за

покрив. Местата, оставени за прозорци, се запълниха с бързо растящи кристали. Те засияха в разни цветове. Мъх застла залата, после оформи мебели, полази по „стените“. Кристалите и мъхът образуваха приказно причудливи съчетания, които на всичко отгоре представляваха истински ниши, подставки, преградни стени...

След като успях да се съвзема, помислих:

„Пещерата на горския цар! Само че кой ще се наеме да живее в нея?“

Отговори ми се:

„Грозна ли е? Неудобна?“

— Не, не! Просто... е... фантастична. Мисля, че хората няма да я възприемат.

„Ако всички живеят в такива сгради, ще бъдат много доволни. А има и други начини да се сътвори жилище. Ето.“

Бях под синкава прозрачна вода. Пред мен растеше град, какъвто никой жив не е сънувал. Правеха го корали. Пясък се разстиляше по улиците, после сякаш се втечни и замръзна грапав, блестящ и по-твърд от най-устойчивите скални породи. А коралите зидаха стълби, зали, колони...

„Тук трябва да се помогне малко — чух. — Океанските води ще бъдат повдигнати с трийсетина мерки, докато бъде завършен градът. Но това не е противоестественно. Щом в някои участъци на океана водите са с дващест и пет мерки по-ниски, защо другаде да не станат временно толкова мерки по-високи?“

Аз не намерих какво да отговоря.

„Може би това, което виждаш, е твърде необичайно за твоя мисловен апарат? За почивка ще ти покажа нещо по-обикновено: жилище за студени места. Подобни са строили някога обитателите на тези области. Водата се размесва с лед и сняг, оставя се да се вледени отново, а тези водорасли, които обичат студа, се вплитат за красота и здравина. По-късно, когато се стопли помещението, водораслите се разрастват, обвиват стените и пода, натрупват се на местата за лежане и сън, на местата за почивка и храна... И... да не би някой да е измислил по-удобни мебели?“

— Господи — въздъхнах, — дали не ме е споходила някаква лудост?

„Нищо подобно — ми отвърнаха. — Мисловният ти апарат е много добър и е в отлично състояние. Може спокойно да възприеме вида на постройки за топли страни.“

Милиони термити работеха трескаво. Градът, който вдигнаха, би предизвикал шок и у най-напредничаво мислещите архитекти...

Зашеметен затворих очи. Искях да си отдъхна от тези неописуеми гледки. И тогава разбрах, че не с очите си виждах...

А гласът каза сговорчиво:

„Е, добре. Стига ти. Ще те оставя да починеш и размислиш.“

Но съзнанието ми работеше с необяснима яснота. Спомням си, че през ума ми мина:

„А по какъв начин може да бъде постигнато всичко това? А енергията, която...“

„Енергията! — ме прекъснаха. — Колко умствена енергия изразходвате вие, за да добиете... енергия! А тя е около вас, навсякъде. Слънцето ви облива с енергия, водите клокочат от енергия, Земята се тресе, стене от енергия, изригват вулкани, бушуват бури, урагани... и всичката тая енергия си отива неоползотворена. А вие разлагате атоми. Не смятам, че е разумно.“

— И ние знаем това — възразих. — Но ще ми обясниш ли с какви способности може да се обуздае и да се впрегне в служба на човека тая енергия? И как да заставим корали, термити, дървета, бури и вулкани да бъдат в наша услуга?

„Егоистично човешко мислене — се обади гласът, като че ли с разочарование. — Дори и ти не можеш да се отървеш от човешкия всепоглъщащ егоизъм. «Да заставим», «в наша услуга»... Няма защо да ги заставяте. Те сами ще ви помогнат, ако... и вие им помогнете, ако ги «стимулирате», както се изразяват вашите учени. А и енергиите може да... приобщите, вместо да ги «обуздавате». Вие сте чеда на тая природа. Тя би ви дала всичко доброволно, ако не я принуждавахте, ако не изтръгвахте от нея насила...“

— И как според тебе, може да стане това?

„Ако дойдеш при мен, ще ти обясня. Аз не бива да слизам на тая планета, но ти не си приел закона за ненамеса в други цивилизации и можеш да пристигнеш при мен.“

— Къде?

„Тук някъде, из Вселената. Уверявам те, няма да се каеш, ако се срещнем. Макар че твоите сетива не могат да ме възприемат. Аз общувам с тебе само по мисловен път и затова ще запиша в мисловния ти апарат това, което искаш да знаеш, а и много още. После, ако ти пожелаеш, ще се върнеш в твоя свят и ще предадеш знанието на хората, а ако предпочетеш да останеш с мен, ще ти се отдаде да възприемеш величието на Вселената. Ти си сам. За тебе не мисли никой. А ти мислиш за всички. Харесваш ми. Хареса ми още когато беше известен естественик, прославен учен, но щом те принудиха да работиш върху проблем, който според тебе е във вреда на човечеството, ти си взе шапката и отиде да упражняваш своята стара и ненужна професия.“

— Да си ветеринарен лекар е много почтена професия! — се засегнах аз.

„Не е. Животните нямат нужда от лекари. Животните сами знаят как да се лекуват и биха го правили, ако вие не им пречите постоянно. Но защо се огорчаваш? Ще дойдеш ли при мен?“

— Да — казах след кратко колебание. — Кога? И къде?

„Утре. На това място, дето днес бурята отнесе шапката ти. До къпиновите храсти.“

— До къпиновите храсти? — опитвах се да си спомня мястото, защото съвсем не бях забелязал кога е изчезнала шапката ми.

„До къпините. Утре пак ще има буря. Ще използвам енергията ѝ, за да те взема. А енергията на къпините ще...“

— Енергията на къпините? — недоумявах.

„В къпините има неподозирана енергия. Всичко живо е заредено със страшна енергия. Можеш ли да си представиш каква енергия е нужна, за да разпукаш земята, да се надигнеш, да източииш ствол, да разпериш клони и зеленина, да станеш могъщо дърво, да изсмукваш сокове от почвата и да ги изпращаш на десетки мерки височина, да едрееш, да заякваш и да устояваш на стихииите?... А утре бурята ще бъде грандиозна. Ела, преди да започне.“

Когато се събудих на сутринта, всичко ми се струваше сън.

Слънцето грееше предизвикателно. Чисто, празнично небе се изтягаше открай докрай.

Отидох на работа. Следите от вчерашната буря бяха заличени, но безпокойството у конете като че не беше преминало.

Лупус ме посрещна радостен, забравил снощната грубост. Сложи лапи на раменете ми, после ме загледа в очите и изскимтя. Потупах го, поиграх с него, но той все проскимтяваше тихичко и аз реших да го взема на разходка.

Възседнах кротка кобила и без да размислям, се отправих тъкмо към мястото, където вчера вятърът бе отнесъл шапката ми.

А в ушите ми постоянно звучеше една приятна песничка от някакъв славянски автор.

Тия славяни имат забавни приумици:

*... Аз след своята шапка ще хукна
и не зная дали ще се върна...*

Хм. „Аз след своята шапка ще хукна и не зная дали ще се върна.“
Лекомислено и очарователно.

Ето и къпините, а шапката ми не се вижда никаква. Кой знае дали се търкаля... И това ли беше мястото, откъдето хвъркна?

„Тук — обади се гласът. — Тук е, но ела по-късно. Върни коня и кучето. Коня и кучета не са ни нужни. Ела сам. След заник.“

Стоях и се мъчех да мисля. Дали не полудявам? Странна лудост. Тя, изглежда, е обхванала и животните. Кобилата е вкопала нозе и трепери цяла, а Лупус е залегнал, козината му се е изправила и в очите му се чете ужас.

Постоях доста време, опитах да успокоя и себе си, и животните, после в душата ми отново изникна безгрижната песничка: „Аз след своята шапка ще хукна...“

Върнах се бавно. Оставих коня и кучето, затворих се в кабинета си и реших да напиша всичко, което се случи.

Вече свършвам. До заник има още време.

Обзело ме е някакво весело упорство. Ще тръгна.

Ще тръгна сам към мястото, дето изчезна шапката ми...

*Аз след своята шапка ще хукна
и не зная дали ще се върна...
... И НЕ ЗНАЯ ДАЛИ ЩЕ СЕ ВЪРНА...*

Публикувано в алманах „Спектър’81“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.